

Mijl op zeven

'Reizen per kajak is hard werken'

De kastanjeboom in het weiland bij ons huis staat er niet meer, maar ik weet nog precies hoe ik er altijd in klom, op welke takken ik mijn voeten zette voor ik bovenin de top zat om uit te kijken over de wereld. Ik was met die boom vergroeid. Bij de padvinders leerde ik hoe je met één lucifer vuur kon maken. Ik deed aan turnen, we hadden thuis een kano. Als kind was ik dus al heel fysiek bezig.

„In mijn studietijd deed ik met een vriend wandeltochten waarbij we kampeerden in de vrije natuur. Het idee was dat we helemaal self-supporting waren. Ik werd daar steeds extremer in. Toen het een keer hard regende en we wilden gaan eten, zei mijn vriend: 'Kom, daar is een afdakje.' Maar dat vond ik niet wild genoeg: het was door mensen gemaakt. Vanaf die keer ging ik alleen en onderzocht ik de grenzen van mijn zelfredzaamheid. In de bergen van Noorwegen, op de sneeuwvlaktes van Groenland. Ik ontdekte dat je in je eentje een heel andere relatie krijgt met de natuur.

„Een paar jaar geleden won ik een prijs in een loterij en ik besloot een opvouwbare kajak te kopen. Aanvankelijk vooral omdat kajakken door de Amsterdamse wateren me een leuke manier leek om de stad te leren kennen, ik was er pas komen wonen. Maar al gauw ging ik er in de zomer tochten mee maken in afgelegen gebieden. Mijn vuurdoop in de ruige natuur kreeg ik in IJsland, waar ik bij het aanlanden meegenomen werd door een enorme oceaangolf en tot drie keer toe op de rotsen werd gegooid. Gelukkig had ik zelf helemaal niks, maar mijn boot was zwaar beschadigd. Ik heb de reis afgemaakt met een gehuurd exemplaar.

„In 2013 ben ik langs de kust van kleinere eilanden in Papoea-Nieuw-Guinea gevaren en vorige zomer heb ik een tocht gemaakt langs de Aleoeten, een eilandengroep in de Grote Oceaan die zich uitstrekt over bijna 2.000 kilometer tussen Alaska en Rusland. Er wonen bij elkaar 8.000 mensen. Mijn voorkeur voor onherbergzame streken heeft ook te maken met mijn interesse in 'vergeten volken', mensen die zelden of nooit bezoek krijgen van buitenlanders. De bewoners van de Aleoeten zijn Amerikanen, maar wel in een enorme uithoek van de wereld. Het

Niet de bestemming maar de reis is het doel. **Jaco Benckhuijsen** (52) voer in zijn kajak over de Beringzee.

„Zolang je je niet verzet tegen de grote krachten om je heen kan er weinig misgaan.”

valt me op dat ik juist op die plekken, waar de bevolking ook nog eens vaak in armoede leeft, altijd bijzonder gastvrij word ontvangen.

„De Aleoeten liggen aan de Ring van Vuur, die scheur in de aardkorst rondom de Grote Oceaan waar veel vulkanen zijn. Ik voer aan de noordkant, over de Beringzee, vanaf Dutch Harbor driehonderd kilometer westwaarts, langs grillig gevormde lavarotsen en zwarte asvelden, met drie weken lang alleen de walvissen en de zeeleeuwen als gezelschap. 's Avonds probeerde ik in mijn dagboek iets van die ervaringen in woorden te vatten. Na een of anderhalve week kreeg ik het gevoel dat de natuur vriendschap met me wilde sluiten, dat we elkaar snapten, en wist ik weer dat ik moest meebewegen met haar oerkrachten. Dat vind ik ook zo mooi aan de kajak: zijn geheim is dat ie zo licht is. De golven tillen je op en als je omslaat, zit je in een wip weer overeind. Zolang je je niet verzet tegen de grote krachten om je heen, kan er weinig misgaan. Er waren weleens angstige momenten; toen ik een zeestraat overstak doemden de rugvinnen van twee orka's op. Gelukkig lieten ze me met rust.

„Mijn einddoel was de Islands of Four Mountains, met vier grote vulkanen. Een spirituele plek: de Aleoeten begroeven er in de rotsen eeuwenlang hun - gemummificeerde - doden. Na het zien van een foto van een besneeuwde vulkaantop, badend in een mysterieus licht, wist ik dat dat mijn bestemming was. Maar reizen per kajak is hard werken. Zware tegenwinden, spullen schoonmaken, waterdicht inpakken, bij aankomst tent opzetten, uitladen. Ik moest meer rustdagen inlassen en mijn einddoel bijstellen. Dat werd het dorp Nikolski met 23 inwoners op het verder onbewoonde Umnak. Een groter contrast met die mythische Islands of Four Mountains kon er niet zijn: verroeste olietanks, afgeleefde barakken, scheepswrakken. Toch heeft het ook wel iets moois dat dat bijna buitenaardse doel onbereikbaar is gebleven.”

Brigit Kooijman

Dit is de laatste aflevering van de zomerse serie waarin mensen vertellen over een bijzondere reis.